

“Odpuščati vsem”

Dober boš samo, če znaš videti dobre stvari in kreposti drugih. — Zatorej, kadar moraš koga popraviti, stori to z ljubeznijo, v primernem trenutku, brez poniževanja ... in z željo, da bi se ti sam učil in se izboljšal v tem, kar popravljaš. (Kovačnica, 455)

29. avgust

Eden od njenih prvih izrazov je ta, da dušo popelje na potí ponižnosti. Ko si iskreno priznamo, da nismo nič; ko razumemo, da bi bilo brez božje

pomoči celo najšibkejše in najslabotnejše bitje boljše od nas; ko se zavemo, da smo sposobni vseh zmot in grozot; ko vemo, da smo grešniki, čeprav se prizadevno borimo, da bi se oddaljili od tolikšne nezvestobe ...kako bi lahko tedaj slabo mislili o drugih? Kako bi se lahko v srcu razvijal fanatizem, nestrpnost, nadutost?

Ponižnost nas kakor za roko vodi do najboljšega načina, kako ravnati z bližnjim: razumevanje do vseh, sožitje z vsemi, odpuščanje vsem; brez ustvarjanja ločitev ali zaprek; biti — vedno! — orodje edinosti. V globini človeka upravičeno obstaja močno hrepenenje po miru, po zedinjenosti s soljudmi, po vzajemnem spoštovanju pravic vsake osebe, tako da se vse to spremeni v bratstvo. Odseva sledi nečesa, kar je najdragocenejše v našem človeškem položaju: če smo vsi božji otroci, potem bratstvo ni le fraza niti ni

nekakšen nedosegljiv ideal; pokaže se kot težek, a stvaren cilj. (...)

Pri molitvi se napuh, s pomočjo milosti, lahko preoblikuje v ponižnost. In v duši požene resnično veselje, že tedaj, ko na krilih še čutimo blato, ilovico uboge bede, ki se suši. Nato bo s pomočjo mrtvičenja to blato odpadlo in lahko bomo poleteli zelo visoko, ker bomo imeli ugoden veter božjega usmiljenja. (*Božji prijatelji*, 233 in 249)